GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

Tots, Sants?

Opinió | 02/11/2009 | 11:57

Ara, deu anys després, s'està celebrant el judici als inspectors fiscals presumptament corruptes.

Responsabilitats jurídiques- Estat de Dret. Judici degut. Procés i garanties. Sentència i segona instància. Mesures cautelars. Policia judicial i jutges independents. Tot això, i quelcom més, és el que em van ensenyar quan vaig estudiar la llicenciatura en Dret. A grans trets, tot això funciona així i en una societat democràtica s'acaben coneixent els il·lícits i cau el pes de la llei sobre els seus responsables. Com que sóc un modern, el que m'interessa són les sentències. El que succeeix és que quan arriba la sentència, molts de cops ja ha decaigut l'interès mediàtic i ciutadà.

Responsabilitats polítiques- Fa tres setmanes, a mitja nit, sortint de sopar, em vaig trobar per un carrer de Madrid, proper al Congrés, amb Josep Borell, que ho ha estat quasi tot en política. Fins i tot candidat a president del Govern pels socialistes fins que els seus vincles inconcrets amb uns inspectors fiscals pocavergonyes el van convertir en un àngel caigut. Vam parlar d'això: ara fa just deu anys, la tardor del 1999, va acabar la seva carrera a president del Govern.

Ara, deu anys després, s'està celebrant el judici als inspectors fiscals presumptament corruptes.La justícia no és precisament ràpida, en alguns casos. Existeix la responsabilitat política al marge de la judicial? És innegable que per la via dels fets s'ha instal·lat. I és bo que així sigui quan hi ha indicis clars. Qui la fa la paga. Però que la política i la justícia no es converteixin en una caça de la presa en calent i el desinterès més absolut per la sentència en fred. Això no és un programa del cor dels dissabtes al vespre.

El somriure de Madrid- Un cop ja he escrit la meva opinió sobre les responsabilitats jurídiques i les polítiques, vull anotar que aquesta setmana en el Madrid polític existia un poc dissimulat gaudi inconfessable: "Ya era hora que tocara a los catalanes". I l'Estat ha enviat els senyals amb tota la força del llenguatge del poder secular: un verd oliva de la Guàrdia Civil amb uns titulars de premsa amb aire d'ajust de comptes. "Tanto tiempo los catalanes centrando el debate y, ahora, en su lodazal". És curiós com alguns mitjans, amb traç gruixut, han volgut escriure sobre una trama PSC-CiU quan el que existeix és una trama de càrrecs del PSC amb dos exdirigents de CDC allunyats de la política de partit i implicats en aquests assumpte. Dos records de la setmana. Un periodista del setmanari Tiempo (encara es publica!) em diu al passadís del Congrés: "Bienvenidos a la corrupción" Qui?, li pregunto. "Los catalanes", em respon. Els delictes els cometen persones, no pobles, li responc. Però el veig tan animat en la generalització d'un clima de baixesa moral que prefereixo seguir el camí i deixar-lo en la seva fantasia d'odi social i territorial. Dimecres a la nit a l'ambaixada de la República Txeca (s'ha d'anar a pressionar perquè el president Klaus firmi el Tractat de Lisboa aquesta setmana) un Secretari d'Estat del Govern central amb alguna cervesa de més: "Ya ves, los catalanes han trincado. Es hora de la sentencia". Quan veu que està davant d'un català, se n'intenta sortir com pot (malament).

La sentencia del TC- Fa dues setmanes un diputat que presumeix de tenir proximitat al Tribunal Constitucional em va dir amb la mirada fixa als meus ulls: "La sentencia del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut sortirà el novembre". He recordat aquella frase. Si fos així, seria bo que la sentència de l'Estatut (sigui la que sigui) no ens prengui amb la moral baixa, la defensa

relaxada i la irritació a flor de pell. Potser és demanar massa. Però s'ha de tenir el cap clar i la reacció ràpida per sortir endavant.

La puresa perillosa- Assaig de fa quinze anys de Bernard-Henri Lévy. Dues preguntes, un fragment.
–Le danger immédiat qui pèse sur nos sociétés, dites-vous, c'est le populisme. Tout ce qui sacralise l'expression du peuple est dangereux. La démagogie, voilà l'ennemi. Vous dénoncez, au passage, les «petits juges», qui en font peut-être un peu trop dans l'ordre de la pureté.
–Petits ou pas, il y a chez les juges, en ce moment, un côté «vertueur» qui ne sent pas bon. Oui, bien entendu, à la lutte contre la corruption. Non à ce climat délétère qui pèse sur la démocratie.

–Vous dénoncez aussi ceux qui confondent démocratie et football.

–Disons qu'il y a des hommes pour croire qu'on gère un Etat comme un club de foot ou une chaîne de télé. Pourquoi? Peut-être parce que ce sont deux bons modèles de ce «peuple fusionnel» qui est le rêve du populisme. Berlusconi et Tapie sont des populistes. Et ce populisme-là, c'est la version soft de la grande maladie de l'époque qu'est l'intégrisme.

Autor: Jordi_X
Jordi_X

https://gironanoticies.com/noticia/14842-tots-sants.htm